

Vala'nın küçücük kalbi güm güm çarpıyor gözyaşlarından önünü bulanık görüyor ama babasına verdiği sözü tutmak için tüm gücüyle koşuyordu. Koca kayanın üstüne geldiğinde durdu, kâkülünü gözünden çekti, bir solundan akan şelaleye baktı bir aşağıda gölde birikip denize akan suya baktı, korktu. Arkasını döndü askerlerle köylüler ölesiye dövüşüyorlardı, biri onu fark etti üstüne gelmeye başladı. Hıçkırdı Vala. Babasıyla göz göze geldi sanki. Musaf'ın çılgılığı meydanda yankılandı. Vala atla!

Vala köyüne sırtını döndü, incecik bacaklarının üzerinde gerinip zıpladı.

Baba!

Bağırarak suya düştü Vala.

Musaf'ın ona öğrettiği gibi sudan hiç kafasını çıkarmadan gölün altından şelalenin arkasına kadar yüzdü. Sudan nefes nefese çıktı, nemli, kaygan taşların üstüne oturdu. Elbisesini çıkarıp suyunu sıktı, kayaların üstüne serdi. Babası ne yapması gerektiğini defalarca anlattığı için duygusuzca kafasındaki talimatları takip ediyordu. Dizlerini göğsüne çekti, incecik bacaklarına sarıldı. Şelaleden yüzüne sıçrayan damlacıklar gözyaşlarına karışıyordu. Su sesi kayalara çarpıp yankılanıyor her yeri kaplıyordu. Saldı kendini Vala hıçkıra hıçkıra, bağıra çağıra ağladı, ağladı, ağladı... Sağ başparmağını ağzına götürdü, parmağını emerken ağlaması kesildi, uykuya daldı.

Uyandığında önce üşümediğini hissetti, hatta göğsünde yabancı bir sıcaklık vardı. Uyku hali dağıldıkça elinin altında tüylü bir hayvanın kalbini duydu, hemen zıpladı. O zıplayınca uyurken sarıldığı yavru kurt da zıpladı. Vala dizlerinin ve ellerinin üstünde kurt da karşısında birbirlerinden korkarak bakıyorlardı. Sonunda kurt küçük kızın burnunu yaladı, Vala bir adım geri attı, gıdıklanmıştı önce kıkırdadı sonra hapşırdı. Bunun üstüne kurt Vala'nın üstüne atıldı burnunu, avurtlarını, tuzlu yanaklarını yalamaya devam etti, bir yandan da kuyruğunu sallıyordu.

Vala yavru kurdu üstünden alıp kenara koydu. Kurt küçüktü ama ağırdı. Nemli taş a değen sırtının üşüdüğünü hissetti, ürperdi. Elbisesini yokladı, ıslak değildi. Üstünü giyinirken az olan ışığın daha da azaldığını fark etti, hava kararıyordu. Olanlar geldi aklına hâlâ inanamıyordu. Birkaç gün içerisinde hayallerle, sevgiyle, huzurla dopdolu hayatı kâbusa dönmüştü.

Bir hafta önce bitkin bir at, köye üstünde ölü gibi yatan bir adam getirmişti. Adam baygındı, atsa dizginleri boşa, tırsta köyün meydanına doğru yürüyordu. Meydana geldiğinde atın gözleri kapandı, başı öne düştü, uyuyakaldı. Gündüz vaktiydi, sıcaktı, meydanda kimse yoktu. Atlıyı önce

çocuklar gördü, sonra yakın evlerde oturanlar. Yaklaşıp yabancıların çevresinde halka oldular. Atlının siyah uzun saçları yağ içinde parlıyor, yüzünü örtüyordu. Köyün yaşlılarından Âdem yaklaşıp saçlarını kaldırdı, atlının yüzünü okşadı, nefes aldığını hissetti.

Ela Ana'nızı çağırın dedi, at da bitmiş çocuk da.

Biraz sonra Ela Ana ormandaki evinden bastonuna dayanarak geldi. Birkaç adımda bir duruyor elini beline dayayıp soluklanıyor sonra yürümeye devam ediyordu. Yüzündeki çizgiler sanki yüzünün parçası gibiydi, yaşlanmamıştı da öyle doğmuştu. Dallı güllü şalvarının rengi solmuş boynundaki beyaz tülbent sararmıştı, ama saçları çemen gibi kıpkırmızıydı belli ki yeni kınalamıştı.

O yaklaşıp kalabalık açılıp yol verdi, Ela Ana atın dizginini tutup soluklandı. Ardından atlının saçlarını nazikçe geri atıp elini burnuna dayadı, nefes alıyordu. Göz kapaklarını yanaklarına çekti, gözleri kanlanmıştı. Tabure getirin diye seslendi kalabalığa, gelen taburenin üstüne çıktı atlının önce boynunu sonra sırtını, kaburgalarını en son da kollarını ve bacaklarını yokladı. Atın sırtını, dizginini tutarak tabureden indi.

Vala'yla Musaf hemen yanındalardı. Vala babasının koluna sarılmış Ela Ana'yı izliyordu. Ela Ana Vala'ya eğildi saçlarını okşadı, ay benim güzel kızım, ay benim bahtsız öksüzüm dedi. Omuzlarından kendine çekip sarıldı, saçlarını kokladı. Ela Ana'nın kemiklerini hissetti Vala, sabun ve kınayla karışık yaşlı kokusunu duydu.

Ela Ana doğruldu, Musaf'a döndü.

Benim eve taşıyabilir misin?

Olur Ana dedi Musaf, atlıyı tek hamlede sırtına yükledi.

Ela Ana'nın ardından adımlarını onunkilere uydurarak hiç yükü yokmuş gibi ormana doğru yürümeye koyuldu. Ormanda takip ettikleri patikanın sonunda kayaların çıkıntılarına basarak yamaçtaki eve vardılar. Duvarlar ağaçların arasında öyle güzel saklanmıştı ki iyice yanına yaklaşmadan burada bir kulübe olduğu fark edilmiyordu. İki odası vardı, biri Ela Ana'nın uyuduğu oda, ötekisi öteberi odası. Musaf'a Süvari'yi divana yatırmasını söyledi. Pencereden gelen güneş yaprakların arasından Süvari'nin yüzüne yağmur damlaları gibi dökülüyordu.

Musaf'la birlikte hastanın gömleğini çıkardılar. Ela Ana ateşine baktı, bir bezi sirkeye batırıp Süvari'nin güneşten ve kirden kararmış bedenini dikkatle ovdu. Yüzünü sildi. Dudaklarına ıslak sünger değdirdi, Süvari'nin yüz kasları seğiriyor, dudakları süngere uzanıyordu. Rahatlayana kadar birkaç defa süngeri suya batırıp dudaklarına değdirdi. Ateşi biraz azalınca, atlıyı sabunlu suyla

yıkamaya başladı. Bedeninden kir ve kanla karışık çamur gibi bir su akıyordu, yıkandıkça morluklar ortaya çıkmaya başladı. Bazısı uzun süredir at sırtında olmasındandı ama kollarındaki ve göğsündeki morluklar farklıydı. Dövüşmüş, diye düşündü Ela Ana.

Üstüne ince bir yorgan serip evden çıkacaktı ki adamın kıpırdanmaya başladığını gördü. Gözleri iyice kısık, yarı baygın inliyordu ama kalp atışındaki sıklıktan, alnından dökülen damla damla terden kendine geldiği belliydi. Bir şey söylemek istiyordu ama sanki ses telleri kopmuş gibi iniltiden başka ses çıkaramıyordu. Ela Ana elini alnına koydu, gözlerine baktı. Tamam Süvari dedi, korkma ben buradayım.

Süvari'nin yüzünde ortaya çıktığı gibi yok olan bir gülümseme belirdi, ardından genç adam tüm gücünü toplayıp bir şeyler söyledi ama Ela Ana anlamadı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

Ana dedi, geliyorlar.

~ 2 ~

Başının üstünde yanan mumu fark etti. Sabahın taze ışığı gecenin nemini dağıtmaya başlamıştı. Başını çevirince yanındaki döşekte Ela Ana'nın uyuduğunu gördü.

Ağzının içinde sanki örümcek ağı varmış gibi geldi bir an, açlıktan, hastalıktan ve yorgunluktan bedeninin direnci iyice düşmüştü. Yutkundu. Damağının ardına bir iğne batmış gibi hissetti, dilinde de acı bir tat vardı. Ölmekten korktu.

Bir an sonra burnu ona yaşadığını hissettirdi; baharatlar, sabun, Ela Ana'nın yaşlı ve çalışkan teri, tüm kokular birbirine girmişti, başı döndü. Biraz alışınca mantar çorbasının lezzetli kokusu diğerlerinden ayrılıp ona açlığını hissettirdi, aynı anda karnı guruladı.

Ela Ana başını kaldırdı.

Günaydın delikanlı.

Günaydın.

Sesi belli belirsiz çıkınca şaşırdı.

Korkma, sırtına sert bir darbe gelmiş, birkaç gün biraz sessiz kalacaksın.

Süvari başını salladı. Dirseğinden güç alıp doğruldu.

Ana, geliyorlar. Hem de çok kalabalıklar. Birçok silahları var. Saklanmanız lazım.

Dün söyledin. Ben de köye gittim köydekilere söyledim. Yıllar önce köye geldiğinde Radoni çok şaşırmıştı, korkmuştu senden. Bu sefer kimse aldırmadı. Bu köye kimse gelmez, ancak bir iki meraklı o da yakın köylerden. Kimse de köyden dışarı gitmez.

Süvari sendeledi. Kendini suçlu hissediyordu, utandı, gözlerini kaçırdı, sanki bedeni küçüldü.

Evet Ana, ben gelene kadar aynı dediğin gibiydi. Ben aptallık ettim, bütün Simin'i gezip adanın her yerini defterime çizdim. Buraya da o haritayı çizmeye gelmişim.

Burada durdu. Kafasını boynunun üzerinde tutamıyor gibiydi. Yine başı dönmüş, dengesini yitirmişti.

Ve bu defteri ele geçirdiler. Şimdi de buraya geliyorlar. Sadece buraya değil, adanın tüm köylerine tek tek gidiyorlar.

Kim, neden geliyor?

Madenlerde çalışacak işçilere ihtiyaçları var. Daha doğrusu kölelere. Köylerden topladıkları insanları madenlere götürüyorlar.

Ela Ana anlamaz bakıyordu.

Önce bir asker geliyor köylere. Simin Kralı'nın köylülere ihtiyacı olduğunu anlatıyor. Kabul edenleri güzellikle, reddedenleri zorla götürüyorlar, ısrarla itiraz edenleri ise öldürüyorlar.

Ela Ana hâlâ anlamaz bakıyordu.

Yanlarında bir de kam var. Kam köy halkına bunun Saule'nin isteği olduğunu anlatıyor. Bir gün çilemiz bitecekmiş ve eski refahımıza dönecekmişiz.

Ela Ana bir yandan Süvari'ye inanıyor, tehlikenin gerçek olduğunu seziyordu ama bir yandan da onun aklını kaçırdığından şüphelenmekten kendini alamıyordu. Uzaklardan birilerinin gelip onları kuş uçmaz kervan geçmez köylerinden koparmaları, sebep ne olursa olsun çok saçmaydı.

Seni bu hale onlar mı getirdi peki?

Hayır, keşke öyle olsaydı. Bir önceki gittiğim köyde olanları anlattım. Bazı köylerde kamlar var, orada da vardı. Köylülere benim bir şeytan olduğumu söyledi. Huzurlarını kaçırmak için gelmişim. Köylüler beni dövdüler, kendimi savunmaya çalıştım ama başaramadım. Sanırım Kavaf'ın üzerine yükleyip dehlediler. Kavaf da beni buraya getirmiş.

İyi etmiş. Şanslısın çok iyi bir atın var.